Republika Hrvatska
Općinski sud u Pazinu
Stalna služba u Bujama-Buie
Buje, Istarska 1

Repubblica di Croazia
Tribunale Comunale di Pisino
Sezione distaccata di Buje-Buie
Buie, Via dell' Istria 1

Poslovni broj P-650/2026-56

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Pazinu, Stalna služba u Bujama-Buie, po sutkinji: Margareta Vivoda, u pravnoj stvari tužitelja: Blaženka Stivi, OIB 35569595296, Carlijeva 19, 52100 Pula zastupane po punomoćniku: Tomislav Kovačić, odvjetnik iz Pule, protiv tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., OIB 02535697732, Radnička cesta 50, 10000 Zagreb zastupanog po punomoćniku: Andrej Šooš Maceljski, odvjetnik u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 13. listopada 2026. godine u prisutnosti punomoćnika tužiteljice, 2. studenog 2026. godine

presudio je

I. Utvrđuje se da je ništetna ugovorna odredba sadržana u Ugovoru o kreditu od 31.10.2006.godine broj ugovora: 9012065406, potvrđen istoga dana kod javnog bilježnika Nansi Kopić iz Pule pod brojem OU-1571/06; kojeg su sklopili tužiteljica kao korisnica kredita i tužena banka kao kreditor, u članku 11.3. koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za osiguranje kredita u visini od 2,00% (slovima: dva posto) od iznosa kredita sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila“, te se utvrđuje da ista ne proizvod pravne učinke među ugovornim stranama.

II. Nalaže se tuženoj banci da tužiteljici isplati novčani iznos od 450,19 eura zajedno sa zateznim kamatama koje teku: - počevši od 2.11.2006.godine do konačne isplate, s time što zatezne kamate teku po stopi od 15% godišnje do 31. prosinca 2007., od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. po kamatnoj stopi od 14% godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po kamatnoj stopi od 12% godišnje, od 1. kolovoza 2015.godine do 31.12.2022.godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem

polugodištu za tri postotna poena, od 1.1.2023.godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, do 31.12.2023., a od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku 15 (petnaest) dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužiteljici isplati parnični trošak u ukupnom iznosu od 2.553,08 eura, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana presuđenja, 2. studenog 2026. godine do isplate, koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 (petnaest) dana od primitka ove presude.

IV. Tuženik se odbija sa svojim zahtjevom za naknadu parničnog troška.

Obrazloženje

1. Presudom Općinskog suda u Pazinu, Stalna služba u Bujama poslovni broj P-443/2023-37 od 18. ožujka 2023 godine u st. I. utvrđeno je da su ništetne ugovorne odredbe sadržane u Ugovoru o kreditu od 31.10.2006. godine broj ugovora: 9012065406, potvrđen istoga dana kod javnog bilježnika Nansi Kopić iz Pule pod brojem OU-1571/06; kojeg su sklopili tužiteljica kao korisnica kredita i tužena banka kao kreditor, a kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te kojima je ugovoreno plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva i to: u članku 1. koje glase: „po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita“; u članku 6.2. koje glase: „po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja“; u članku 11.3. koje glase: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50 % (slovima: jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila“, te je utvrđeno da iste ne proizvode pravne učinke među ugovornim stranama.

1.1. U st. II naloženo je tuženoj banci da tužiteljici u roku od 15 dana isplati novčani iznos od 4.266 eura zajedno sa zateznim kamatama.

1.2. U stavku III., u dijelu traženja naknade za osiguranje kredita u visini od 2,00 % sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila“, u iznosu od 450,19 eura tužbeni zahtjev je odbijen.

1.3. Tuženik je obvezan na isplatu parničnog troška tužiteljici, a odbijen je tuženik sa svojim zahtjevom za naknadu parničnog troška.

2. Presudom Županijskog suda u Varaždinu, poslovni broj GŽ-505/2025-5 od 23. Srpnja 2026 godine odbijena je žalba tuženika u odnosu na st. I.i II.

3. Rješenjem Županijskog suda u Varaždinu poslovni broj GŽ-505/2025-5 od 23. srpnja 2026. ukinuta je navedena prvostupanjska odluka u odnosu na zahtjev za naknadu za osiguranje kredita u iznosu od 2,00% i u odluci o parničnom trošku.

3.1. O tom zahtjevu ostalo je za odlučiti u ovom ponovljenom postupku.

4. Tužiteljica je kao korisnica kredita dana 31.10.2006. godine sklopila s tuženom bankom kao kreditorom Ugovor o kreditu, broj ugovora: 9012065406, namjenski kredit za kupnju vozila, koji ugovor je potvrđen istoga dana kod javnog bilježnika Nansi Kopić iz Pule pod brojem OU-1571/06.

4.1. Tužiteljica ističe ništetnost članka 11.3. Ugovora o kreditu koji glasi i: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za osiguranje kredita u visini od 2,00 % (slovima:dva posto) sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila.“ Tom odredbom je na teret tužiteljice prebačena i obveza plaćanja nekakve premije osiguranja kredita te obveza plaćanja. Ta je odredba ništetna temeljem istih razloga koji su u tužbi od 16. siječnja 2023 godine navedeni kao razlozi ništetnosti odredbi o valuti koja je vezana uz CHF. Istom je unaprijed određeno da je tužiteljica dužna platiti sve troškove i naknade. Navedena je odredba ništetna zbog istih razloga koji su navedeni za ostale odredbe ugovora. O toj se odredbi nije pojedinačno pregovaralo te ista uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama stranaka. Tužiteljica ni ne zna zašto je na nju prebačen teret plaćanja nekakvog osiguranja. Ako je tuženik htio osigurati kredit, onda je to njegova volja, a premija osiguranja treba i mora biti njegova obveza. O toj se odredbi nije pojedinačno pregovaralo, stavljena je u predmetni tipski kredit bez znanja i volje tužiteljice te ista uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama strana. To je također unaprijed formulirana ugovorna odredba kojom se stvara namet za tužiteljicu kao potrošača, koja stvara neravnotežu na štetu tužiteljice kao potrošača. Tužiteljici je taj trošak naknade za osiguranje kredita naplaćen na dan isplate kredita, 2.11.2006.godine u iznosu od 733,18 CHF, odnosno u kunama 3.392,00 kuna, što po fiksnom tečaju konverzije (7,5345) iznosi 450,20 eura, te i taj iznos tužiteljica potražuje. Predlaže da sud prihvati njezin tužbeni zahtjev.

5. Tuženik u cijelosti osporava kako osnovu tako i visinu tužbenog zahtjeva. U odnosu na zahtjev tužiteljice za povrat naknade za osiguranje kredita tuženik u bitnome ističe kako osporava osnovanost tužbenog zahtjeva tužitelja kojim se traži utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 11.3. Ugovora o kreditu te isplatu s osnova tako plaćenih troškova naknade za osiguranje kredita, a koja naknada iznosi 450,20 EUR. Tuženik posebno naglašava kako navodna nepoštenost predmetne odredbe nije bila predmetom kolektivnog spora, stoga se suprotno navodima tužitelja pravna utvrđenja

iz kolektivnog postupka niti ne odnose na ocjenu nepoštenosti sporne odredbe. Da bi se spomenuta odredba utvrdila nepoštenom, i posljedično ništetnom, potrebno je utvrditi jesu li ispunjene pretpostavke za nepoštenost određene Zakonom o zaštiti potrošača. Tuženik ističe da bi tužiteljica da eventualno uspije s takvim zahtjevom trebala dokazati sve pretpostavke nepoštenosti odredbe iz Zakona o zaštiti potrošača, a u smislu direktive 93/13 EEZ. Osim utvrđenja je li se o ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo, potrebno je kumulativno utvrditi i uzrokuje li ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravilima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. U pogledu predmetne odredbe Ugovora o kreditu ne postoji neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, budući je upravo ugovaranjem predmetne odredbe uspostavljena ravnoteža u ugovornom odnosu. Odredbe Ugovora o kreditu kojim je tužitelj tuženiku platiti naknadu za osiguranje kredita u određenom postotku od iznosa kredita (2,0%) su vrlo razumljive i jasne, te ih je tužitelj jednostavnim iščitavanjem mogao uočiti i shvatiti, jer su bile jasne i precizno navedene te nema mjesta ocjeni ovih odredbi u smislu Direktive ni odredaba ZZP-a. Tužitelj je dakle bio upoznat s odredbama Ugovora, pa i tako s obvezom plaćanja naknade za osiguranje kredita. Na plaćanje ove naknade tužitelj se obvezao i pristao na njih sklapanjem Ugovora, primitkom iznosa kredita i njegovom otplatom, upravo sukladno ugovorenim odredbama. Takve ugovorne odredba nisu protivne Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima niti moralu društva, pa se radi o slobodno uređenom obveznom odnosu, u smislu odredbe čl. 2. ZOO-a. Pri tome još treba ukazati da u smislu odredbe čl. 326. st. 2. ZOO-a sve kada bi i bile ništetne utemeljene tvrdnje tužitelja o uzroku ništetnosti predmetne odredbe ugovora, iste ne bi bile od značaja obzirom je Ugovor u cijelosti ispunjen. Također, tuženik se poziva na odredbu čl. 225. ZOO-a kojom je propisano da tražbine zastarijevaju za 5 godina ako zakonom nije drugačije određen rok zastare. Među strankama nije sporno da je predmetna isplata iznosa kredita umanjena za naknadu za osiguranje kredita u visini od 2,00 % sukladno Odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila, izvršena dana 02.11.2006. godine dok je predmetna tužba podnesena dana 16. siječnja 2023. godine, pa je jasno kako je tužbeni zahtjev kojim tužitelj potražuje isplatu s osnove naknade za osiguranje kredita zastario.

6. Tužiteljica ističe budući da naknada za obradu kredita te naknada za osiguranje kredita u hrvatskim potrošačkim ugovorima ne sadrže nikakva objašnjenja, osim šturoga pojma – „naknada za obradu kredita“ – da su sve takve naknade nepošteno ugovorene i zbog toga su ništetne.

7. Među strankama nije sporno da su tužiteljica, kao korisnik kredita i tuženik, kao kreditor, 31. listopada 2006 godine zaključili Ugovor o kreditu br.:9012065406 potvrđen kod javne bilježnice Nansi Kopić u Puli, pod br. OV-1571/06 od 31. listopada 2006., a kojim je tužiteljici odobren kredit u iznosu 30.549,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a za devize važećem na dan isplate, za kupnju vozila. Ugovor je na str. 10-14 spisa. Nije sporno da je tužiteljica platila osiguranje kredita.

8. Prema čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003, 46/2007, dalje: ZZP), koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu, potrošač je je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

9. U čl. 2. Direktive br. 93/13 od 5. travnja 2013. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja u ugovorima obuhvaćenim ovom Direktivom nastupa za potrebe izvan okvira svojeg obrta, poduzeća i profesije, dok je prodavatelj (robe) ili pružatelj (usluge) svaka fizička ili pravna osoba koja u ugovorima obuhvaćenim ovom Direktivom nastupa u okviru svojeg obrta, poduzeća i profesije, bez obzira na to je li u javnom ili privatnom vlasništvu.

10. U čl. 2. Ugovora o kreditu određeno je da je kredit odobren u svrhu kupnje vozila.

11. Svjedok Josip Bovarović, otac tužiteljice, bio je jamac kćeri za predmetni kredit, za kupnju osobnog automobila. Kćer je inače medicinska sestra i automobil je uzela za svoje osobne privatne potrebe. Kredit je bio u iznosu 140.000,00 kuna, Toyota Yaris. Ne sjeća se da bi itko u banci, kao ni javni bilježnik rastumačio odredbe ugovora.

12. Tužiteljica je iskazala da je kredit uzela krajem 2006. godine za kupnju automobila za vlastite potrebe. Iznos kredita bio je 140.000,00 kuna, Toyota Yaris. U odnosu na odredbu o osiguranju kredita je istakla da ona nije mogla utjecati niti na jednu odredbu ugovora. Ugovor je bio unaprijed pripremljen, čitala ga je, međutim nije mogla razumjeti sve odredbe. Uopće nije znala da je platila i naknadu za osiguranje kredita, nitko joj ništa o tome nije rekao.

13. Sud je u cijelosti prihvatio iskaz svjedoka i tužiteljice kao istinit budući da je iskaz vjerodostojan i uvjerljiv te u skladu sa sadržajem Ugovora o kreditu.

14. Za svojstvo potrošača potrebno je da sudionik u ugovornom odnosu bude fizička osoba, koja je slabija stranka, jer ugovor ne ulazi u područje njegove profesionalne djelatnosti i u podređenom je položaju u odnosu na prodavatelja/pružatelja usluga. Podređenost proizlazi iz neinformiranosti potrošača i nemogućnosti pregovaranja o uvjetima koje je prethodno sastavio prodavatelj robe (pružatelj usluga), a na čiji sadržaj potrošač nije mogao utjecati. Kako je u konkretnom slučaju tužiteljica predmetni Ugovor o kreditu zaključila kao slabija stranka, i to u svojstvu fizičke osobe u svrhu kupnje vozila za privatne potrebe, ona ima svojstvo potrošača.

15. Tuženik je s tužiteljicom kao potrošačem sklopio ugovor o kreditu broj: 9012065406 dana 31.10.2006.g. kojim je nametnuo nejasnu, neodređenu i nepoštenu odredbu, i u odnosu na osiguranje kredita, pritom tužiteljici uopće nije razjašnjeno na što se ta odredba odnosi i zašto baš ona treba plaćati osiguranje kredita u navedenom iznosu. Upitno je i da li bi tužiteljici uopće i bio odobren kredit da ona na takvo osiguranje nije pristala.

16. Zbog spomenute nepoštene ugovorne odredbe nametnute od strane tuženika, tužiteljica je tuženiku isplatila novčana sredstva i za osiguranje kredita u iznosu od 450,19 eura (nalaz i mišljenje vještaka, str. 173)

17. Predmetni ugovor o kreditu sadrži nepoštenu odredbu, 11.3. koja se odnosi na ugovorenu naknadu za osiguranje kredita u iznosu od 2,00% od iznosa odobrenog kredita, a koja je naplaćena jednokratno prilikom prvog korištenja kredita. Dakle,

tuženik je nametnuo odredbu koja je u ugovor unaprijed bila formulirana od strane tuženika, a tužiteljica prilikom ugovaranja nije imala mogućnost utjecaja na sadržaj takve ugovorne odredbe sukladno kojoj je tuženiku morala isplatiti iznos od 450,19 eura. Ista odredba prouzročila je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice pa je zbog toga ništetna. Spomenuta odredba ne sadrži nikakvo objašnjenje osim šturog pojma „naknada“ te ne odgovara stvarno nastalim troškovima i pruženim uslugama pa je ista netransparentna i ničim opravdana. Tuženik u tijeku postupka nije priložio niti jedan dokaz da je on sklopio ugovor o osiguranju za predmetni ugovor, te je po pozivu suda i naveo da takav ugovor ne postoji, budući je u konkretnom slučaju osiguranje bilo ugovoreno putem fiducija.

18. Tuženik je dakle stekao određena novčana sredstva temeljem ugovornih odredbi koje su ništetne, pa je isti dužan vratiti stečeno, sa zakonskom zateznom kamatom od dana preplate pa do isplate tužiteljici.

19. Vještak Tomislav Prpić je u nalazu i mišljenju od 20 siječnja 2025. godine ustvrdio da je naknada za osiguranje kredita iznosila 3.391,98 kn/450,19 eura.

20. Sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Tomislava Prpića kao objektivan i u skladu s pravilima struke.

21. U skladu s čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08., 78/15. i 29/18., dalje: ZOO) kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.

22. Kako su ugovorne odredbe Ugovora o kreditu od 31.10. 2006. godine sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine u odnosu na naknadu za osiguranje kredita ništetne, tuženik je dužan vratiti tužiteljici utuženi iznos od 450,19 eura.

23. Tuženik je u skladu s čl. 1115. ZOO-a dužan tužitelju naknaditi i zatezne kamate koje teku na navedeni iznos od dana plaćanja tog iznosa 2.11.2006. godine pa do isplate. Od 15. studenog 2004. do 31. prosinca 2007. visina zateznih kamata se izračunavala u skladu s Uredbom o visini stope zatezne kamate ("Narodne novine", broj 91/04. i 35/05.) po stopi od 15 % godišnje. Od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. godine visina zateznih kamata se izračunavala u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05. i 41/08.) uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu. Eskontna stopa je do 30. lipnja 2011. godine iznosila 9 %, a od 1. srpnja 2011. godine 7 %. U ovom slučaju ta se stopa uvećava za pet postotnih poena pošto se ovdje ne radi o odnosu iz trgovačkog ugovora, a ni o ugovoru između trgovca i osobe javnog prava. Dana 1. kolovoza 2015. godine stupio je na snagu Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 78/15.) kojim je u čl. 3. izmijenjen čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08) na način da se stopa zateznih kamata određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna

poena, osim glede odnosa iz trgovačkih ugovora i ugovora između trgovca i osobe javnog prava gdje se ta stopa uvećava za pet postotnih poena. Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 114/22. i 156/22.) čl. 2. izmijenjen čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08. i 78/15.) na način da se stopa zateznih kamata određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena. Stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 155/2023) 30. prosinca 2023., čl. 1. izmijenjen je čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08., 78/15., 114/22. i 156/22.) na način da se stopa zateznih kamata određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena, a u ostalim odnosima za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

23. Prigovor zastare tuženika nije osnovan, u odnosu na novčanu tražbinu tužiteljice s osnove tzv. naknade za osiguranje kredita jer zastara tražbine s osnove ništetne odredbe o naknadi za osiguranje kredita počinje teći tek pravomoćnošću presude donesene u ovom postupku kojom je utvrđena ništetnost te odredbe to nije nastupila zastara novčane tražbine tužitelja jer nije protekao zastarni rok od pet godina iz čl. 225. ZOO. Dakle, ukoliko ova presuda postane pravomoćna od dana pravomoćnosti odluke počinje teći zastarni rok od 5 godina osnovom instituta stjecanja bez osnove. Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. st. 1. ZOO-a, kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Takav stav je izražen u pravnom shvaćanju sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. Vrhovni sud Republike Hrvatske, Građanski odjel na sjednici Odjela 30.1.2020.g. zauzeo shvaćanje po kojem: „Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323.stavak 1. ZOO/05 kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.“ Sve je to potvrđeno i dodatno pojašnjeno u Objedinjenom pravnom shvaćanju VSRH-a o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF, objavljeno 01.03.2022.godine

24. U čl. 214. st. 1. i 2. ZOO-a određeno je da zastarom prestaje pravo zahtijevati ispunjenje obveze, a zastara nastupa kad protekne zakonom određeno vrijeme u kojem je vjerovnik mogao zahtijevati ispunjenje obveze. Prema čl. 215. st. 1. ZOO-a zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo određeno.

25. Slijedom svega navedenog, naloženo je tuženiku da tužiteljici isplati iznose od kako je to navedeno u izreci, sve uvećano za zakonske zatezne kamate kako je to također navedeno u izreci presude.

26. Sud ističe i da se na ništavost pojedine ugovorne odredbe može se pozivati ugovorna strana i nakon prestanka ugovornog odnosa. Tuženik je s tužiteljicom kao potrošačem sklopio ugovor o kreditu broj: 9012065406 dana 31.10.2006.g. kojim je nametnuo nejasnu, neodređenu i nepoštenu odredbu, u svezi naknade za osiguranje kredita, s tim da sam tuženik takvo osiguranje nije niti sklopio. Tuženik kao trgovac i profesionalac u financijskom poslovanju i kreditiranju, nije tužiteljicu u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnog ugovora o kreditu. Također, predmetni ugovor o kreditu sadrži nepoštenu odredbu, 11.3. koja se odnosi na ugovorenu naknadu za osiguranje kredita u iznosu od 2,00% od iznosa odobrenog kredita, a koja je naplaćena jednokratno prilikom prvog korištenja kredita. Tuženik je dakle stekao određena novčana sredstva temeljem ugovornih odredbi koje su ništetne, pa je isti dužan vratiti stečeno, sa zakonskom zateznom kamatom od dana plaćanja pa do isplate tužiteljici.

27. Obje stranke podnijele su zahtjeve za naknadu troškova postupka.

28. Na temelju čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14. i 70/19., 80/22, 155/23; dalje: ZPP) stranka koja izgubi u postupku dužna je drugoj strani platiti parnični trošak. Na temelju čl. 155. st. 1. ZPP-a sud će prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje postupka.

29. Tužiteljici je priznata naknada troškova zastupanja kod sastava tužbe u iznosu od 200,00 eura, sastava podnesaka od 5. listopada 2023., 5.11.2024., 20.1.2025., u iznosu od po 200,00 eura, pristupa ročištima od 28.5.2024., 4.9.2024., 21.1.2025., 4.2.2025. u iznosu od po 200,00 eura, ukupno 1.600,00 eura, trošak žalbe 250 eura, sudska pristojba na žalbu 53,08 eura, te zastupanje na ročištu od 13. listopada 2026. godine 250,00 eura, ukupno 2.153,08 eura trošak financijskog vještačenja 400,00 eura, ukupno 2.000,00 eura, sve u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, Tar. br. 7. t. 1. OT, Tar. br. 8. t. 1. u vezi Tar. br. 7. t. 1. OT, Tar. br. 9. t. 1. u vezi s Tar. br. 7. t. 1. OT ("Narodne novine", broj 138/23., dalje: OT) i čl. 155. ZPP-a. S obzirom da vrijednost boda iznosi 2,00 eura prema Tar. br. 50. OT uz pripadajući iznos tužiteljici pripada trošak zastupanja u visini od 2.553,08 eura. Slijedom navedenog naloženo je tuženiku da tužitelju naknadi troškove postupka u iznosu 2.553,08 eura sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 2.studenog 2026. do isplate po stopi iz čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23.).

30. Tuženiku koji je izgubio parnicu ne pripada pravo na parnični trošak.

31. Slijedom navedenog, na temelju čl. 325. ZPP-a, odlučeno je kao u izreci presude.

U Bujama – Buie, 2. studeni 2025.

Sutkinja
Margareta Vivoda



Uputa o pravnom lijeku:
Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u roku od 15 dana od dana objave presude za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu za objavu odluke odnosno od dana primitka ovjerenog prijepisa presude za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu odluke.

Dna:
1. Pun. tužiteljice,
2. Pun. tuženika.

Broj zapisa: **9-3088f-7f996**

Kontrolni broj: **04f70-a9859-8cdb6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.